

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4234/2023
06.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Југовић, адвокат из ..., против туженог „Мак Интернационал“ доо Ниш, чији је заступник ББ, а пуномоћник Милош Стевановић, адвокат из ..., ради утврђења постојања радног односа и потраживања из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2709/2023 од 16.08.2023. године, у седници одржаној 06.02.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2709/2023 од 16.08.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2709/2023 од 16.08.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Куршумлији П1 24/2018 од 30.03.2023. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди постојање радног односа код туженог „Мак Интернационал“ доо Ниш, из Ниша, месара број .. у ..., у којој је тужилац обављао фактички рад, без уговора о раду у периоду од 15.06.2017. године до 30.06.2017. године, одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу уплати разлику на име зараде и накнаде зараде по основу главног дуга и обрачунате законске затезне камате на сваки износ за период од јула 2017. године, закључно са мартом 2018. године, одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да за тужиоца уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање (обавезно пензијско-инвалидско и здравствено осигурање на терет тужиоца као упусленог и на терет туженог као послодавца) Републичком фонду за ПИО – Филијала у Прокупљу и Републичком фонду за здравствено осигурање – Филијала у Прокупљу за период од јула 2017. године закључно са мартом 2018. године у износима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде по основу минималне зараде, а према степену стручне спреме тужиоца и то скали, основици и стопи који важе на дан уплате, изрази

одговарајуће обрасце М1 и М4 и преда их наведеним фондовима, обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 183.076,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/2011...10/2023) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је поднео тужбу против туженог ради утврђења постојања радног односа код туженог у периоду од 15.06.2017. године до 30.06.2017. године, наводећи да је у наведеном периоду код туженог фактички обављао рад без закљученог уговора о раду, и исплату зараде односно разлике зараде за период од 01.07.2017. године до 31.03.2018. године, у ком периоду је тужилац био у радном односу код туженог по основу уговора о раду. Тужилац је истакао да је у наведеном периоду код туженог радио прековремено на дане празника, да од стране туженог није исплаћен регрес за годишњи одмор нити топли оброк. Тужени је оспорио тужбени захтев у целости наводећи да је неоснован тужбени захтев тужиоца за утврђење постојања радног односа, да исти у периоду од 15.06.2017. године до 30.06.2017. године није радио код туженог, као и да је неоснован тужбени захтев тужиоца у погледу исплате тражених новчаних потраживања, за период од 01.07.2017. године до 31.03.2018. године, да је тужиоцу како зарада тако и накнада зараде по свим основима исплаћена у целости, делом преко рачуна, делом на руке - благајни туженог. Висина спорног потраживања утврђена је налазом и мишљењем вештака економско-финансијске струке, којим налазом је утврђено да тужиоцу на име мање исплаћене зараде припада износ од 84.600,00 динара.

На основу утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди постојање радног односа код туженог, да је обављао фактички рад без уговора о раду у периоду од 15.06.2017. године до 30.06.2017. године, одбили тужбени захтев тужиоца за уплату разлике на име зараде и накнаде зарада, као и захтев за уплату доприноса за утужени период, сматрајући да тужилац није пружио одговарајуће доказе којима би поткрепио своје наводе.

По оцени Врховног суда правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Одредбом члана 30. став 1. Закона о раду прописано је да се радни однос заснива уговором о раду. Уговор о раду закључују запослени и послодавац (став 2), уговор о раду сматра се закљученим када га потпишу запослени и послодавац (став 3).

Одредбом члана 32. став 1. истог Закона прописано је да се уговор о раду закључује пре ступања запосленог на рад у писаном облику.

Врховни суд, оцењује да су правилно нижестепени судови применили материјално право када су одбили, као неоснован, тужбени захтев тужиоца за утврђење да је у спорном периоду био у радном односу код туженог, јер тужилац није пружио одговарајуће доказе којим би доказао своје наводе.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о раду прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Одредбом члана 105. став 1. Закона о раду прописано је да зарада из члана 104. став 1. овог закона састоји од зараде за уговорени рад, време проведено на раду, зараде

по основу доприноса запосленог, пословном успеху послодавца (награде, бонуси и слично) и других примања по основу радног односа у складу са општим актом и уговором о раду, а ставом другим је прописано да под зарадом у смислу става 1. овог члана сматра се зарада која садржи порезе и доприносе који се плаћају из зараде.

Имајући у виду утврђене чињенице и цитиране законске одредбе, правилно су поступили нижестепени судови када су одбили захтев тужиоца за исплату разлике између исплаћене зараде и зараде коју тужилац потражује, јер из налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке, произлази да тужиоцу на име мање исплаћене зараде припада износ од 84.600,00 динара и припадајући доприноси за обавезно осигурање. Међутим, у самом налазу вештак је навео да за износе који су у обрачунима зарада приказани у колони за исплату на благајни у списима предмета не постоји доказ да су ти износи исплаћени. Износ који је вештак утврдио да тужиоцу припада на име мање исплаћене зараде идентичан је са износима које је тужилац примио на руке, што је потврдио и сам тужилац изјавом приликом саслушања у својству парничне странке и навео је: „Сваки запослени прегледао је коверту, пребројао новац па потписао“, те је тужени испунио своју обавезу у смислу исплате предметног потраживања.

Неосновани су наводи истакнути у ревизији да је тужилац у временском периоду од 15.06.2017. године до 30.06.2017. године, свакодневно долазио на рад код послодавца и да је на тај начин остварио права из радног односа, имајући у виду да саслушани сведоци током првостепеног поступка нису могли да се изјасне прецизно о томе када је тужилац почео са радом, односно да потврде наводе тужиоца да је у спорном периоду за који се тражи утврђење радног односа тужилац радио код туженог.

Наводи тужиоца истакнути у ревизији да у овом поступку нису вештачени ни прекоремени рад ни рад за време државних празника, као и накнаде за некоришћење годишњег одмора, да није било елемената за одбијање захтева, су без основа због тога што нису предмет овог спора након прецизирања тужбеног захтева тужиоца поднеском од 02.12.2021. године.

Врховни суд је ценио и остале ревизијске наводе којима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, па ти наводи нису посебно образложени.

Тужилац није успео у ревизијском поступку, па нема право на трошкове тог поступка које је тражио и определио, у смислу члана 153. и 154. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић